

“El nostre pla és intentar respondre a l’activitat iraniana que ens perjudica”

Senyora secretària, va dir, al llarg del viatge pel Pròxim Orient, que volíeu “recollir idees”. Ja us heu fet una idea aproximada de la situació?

—Sí, ha estat un viatge molt profitós. He tingut l’ocasió de preguntar a la gent com els agradaria que acceleràrem el pla de pau i començàrem de debò a treballar per l’establiment de l’estat palestí. En aquestes converses ha quedat clar que una ronda de contactes informals entre el primer ministre israelià, Ehud Olmert, i el president palestí Abbas estaria molt bé, per dir-ho d’alguna manera, amb l’objectiu de trencar el gel. Ja fa sis anys que no s’han reunit per parlar sobretot del que fa referència a l’establiment de l’estat. Hi tornaré d’ací a unes setmanes, per facilitar aquestes conver-

Condoleezza Rice (Birmingham, Estats Units, 1954), secretària d’Estat del Govern nord-americà, parla dels plans del seu país pel que fa al Pròxim Orient, que inclouen un estat palestí i l’estabilitat a l’Iraq. Al mateix temps, Rice explica quina serà la política dels Estats Units davant la intenció de l’Iran de desenvolupar un programa nuclear.

ses. Però crec que ha estat una bona manera de començar a treballar per establir un estat palestí.

—Quant de temps atorgarà el Govern dels EUA a l’administració del primer ministre iraquí, Nouri al-

Maliki, perquè demostre que parla seriosament quan diu que desarmarà les milícies?

—El Govern de Maliki ens va venir a buscar per dir-nos que era l’hora d’afrontar els problemes de Bagdad. Crec

que saben perfectament que això implica ser imparcials, a l'hora de tractar amb les milícies xiïtes i sunnites. Desarmar-los forma part dels plans del primer ministre, evidentment. Crec que ho faran. Però, en realitat, el primer objectiu és solucionar el problema de seguretat de la gent de Bagdad. Per això el president els facilitarà més tropes americanes, per reforçar els iraquians que tracten de posar pau als seus barris, i per intentar donar a la gent la sensació de seguretat. Un estat democràtic no pot tenir milícies. Però crec que el primer que intentaran fer és ocupar-se dels rebels i de la gent que representa un perill real per a la població.

—Quan tindrà efectes la nova estratègia?

—Bé, els reforços començaran a arribar l'1 de febrer. Crec que en pocs mesos sabrem si això té efectes positius o no. Els iraquians han desenvolupat un pla molt complex que divideix els districtes de Bagdad entre l'exèrcit, la policia i la policia local, que patrullaran i treballaran per solucionar els problemes. I crec que si compleixen el compromís del primer ministre, tant ell com les forces de seguretat perseguiran els rebels, siguen del bàndol que siguen, i això té moltes possibilitats de funcionar.

—Diríeu que la guerra de l'Iraq es pot guanyar?

—Sens dubte. No és fàcil. És una veritable revolució al Pròxim Orient, una revolució sociopolítica. L'Iraq es va construir sobre els fonaments equivocats de les diferències ètniques i religioses. És la primera vegada en la seua història que tenen el repte de resoldre les diferències per mitjà de la política i no per mitjà de la repressió d'un grup a l'altre. Hi ha alguns greuges molt profunds que suren molt sovint, i no és fàcil tirar endavant. Però quan parles amb els líders iraquians o amb la gent de l'Iraq, t'adones que volen el mateix que vol qualsevol de nosaltres: una vida estable i pacífica. I penso que el que cal és derrotar aquests extremistes que proven de negar-los aquest Iraq. Els iraquians no van tots pel carrer matant-se els uns als altres, sunnites i xiïtes. Es casen entre ells i hi ha famílies mixtes, però tots dos grups suporten el repte dels extremistes violents i de les milícies.

—Com són de grans, aquests grups violents?

—No sé si són molt petits, però no són grans. La major part dels iraquians no els fan costat.

—És a dir, que no descriu la situació a l'Iraq en termes de guerra civil?

—No, perquè el poble iraquí i el seu govern no han abandonat la idea d'un Iraq unit. No hi ha cap líder iraquí que diga que no es pot treballar amb els sunnites o amb els xiïtes. Tenen un pla de reconciliació nacional. Per tant, crec que n'hem de parlar de la mateixa manera que ells en parlen: en termes de necessitat de restablir l'ordre civil.

—No és hora que Washington obri ja converses directes amb l'Iraq?

—No, no ho crec. Crec que els iranians violen diàriament les demandes internacionals. Crec que estan involucrats en activitats que provoquen la mort de molts soldats americans a l'Iraq. Crec que en bona mesura tenen la culpa de la inestabilitat del Líban i crec que fan costat als extremistes dels territoris palestins. Crec que tothom sap el que hauria de fer l'Iraq. No cal que els ho diguem. Jo mateixa, per cert, hauria retrocedit 27 anys en la història política dels Estats Units i m'hauria assegut a parlar amb els col·legues iranians si hagueren estat capaços de respectar les demandes de la comunitat internacional. Per tant, la qüestió no és per què no parlem amb ells, els americans, la qüestió és per què no volen parlar amb nosaltres.

—Amb quina informació real treballa, pel que fa al suport iranià a les milícies i als insurgents de l'Iraq?

—Pensem que hi ha xarxes que són finançades i, en alguns casos, fins i tot entrenades, per determinats elements a l'Iraq. Alguns dels artefactes explosius que fan servir són extremadament sofisticats i aquestes tecnologies no es poden comprar al supermercat. Per això el president ha deixat clar que perseguirà aquestes xarxes. Ho farem a l'Iraq.

—Travessareu la frontera de l'Iraq?

—Al general Peter Pace, cap de l'estat major, quan li van fer aquesta pregunta, va contestar que l'exèrcit americà ni tan sols no s'ho ha plantejat, perquè pensem que aquest pla s'ha de dur endavant a l'Iraq. No volem anar més enllà. L'únic que volem és aturar les activitats iranianes que ens fan mal.

—Hi ha un risc d'escalada violenta si perseguiu les xarxes iranianes a l'Iraq?

—Els iranians haurien de parar el que estan fent. No seurem amb ells i deixarem que continuen involucrant-se en activitats que maten soldats americans.

—Els bancs i les empreses alemanyes haurien de retallar les relacions comercials amb l'Iraq, o les haurien de suprimir?

—Aquesta és una decisió que pertany al sector privat. Però us diré una cosa: jo he estat directora d'una companyia, he estat en aquest món. Pense que la gent hauria de plantejar-se el risc de fer negocis amb l'Iraq. La gent ha de pensar en les possibles sancions futures. Els EUA ja sancionen els bancs iranians i les nostres lleis són molt estrictes contra els qui tenen relacions amb els bancs que nosaltres hem sancionat. Per tant, el que jo diria és que ja és hora que tothom sàpiga què és exactament l'Iraq. L'Iraq és un país que es troba afectat per la resolució sobre el capítol 7 de la Carta de l'ONU. Estan al mateix nivell que Corea del Nord, Sudan, la República Democràtica del Congo i Libèria, dos països que segurament abandonaran aquesta situació. Estar en aquest grup no et permet ser benvingut enlloc.

—La Comissió imparcial Baker-Hamilton va presentar un informe que reclamava una conferència internacional sobre el futur de l'Iraq i sobre la crisi de tota la regió. No us sembla una bona idea. Preferiríeu anar pas a pas i parlar amb cadascun dels agents del Pròxim Orient?

—Bé, ja hi ha molts contactes diplomàtics en marxa. Els iraquians ja n'han encetat, per tant hauran de parlar amb l'Iraq i hauran de parlar amb Síria. Els països de la zona han creat el que ells anomenen Iniciativa Àrab per la Reconciliació, en el si de la Lliga Àrab. Hi són tots. El conveni internacional que encapçalen l'Iraq i les Nacions Unides ofereix una bona oportunitat als veïns de l'Iraq per afegir-s'hi, incloent-hi l'Iraq i Síria. Ens vam reunir a Nova York, i els iranians també hi eren. O siga, que hi ha alguns fòrums en què poden coincidir. Si els iranians i els sirians volen donar suport a l'estabilitat a l'Iraq, hi ha moltes vies obertes perquè ho facen.

*Stefan Aust, Ralf Beste,
Georg Mascolo i Gerhard Spör
© Der Spiegel — EL TEMPS
Traducció: Maite Insa*